

Hvad er det dog for noget sludder? Fru Tove Fergo ser fuldstændig bort fra, at der ingen prestige er i det her. Den enkelte kommune har meget få personer, der er omfattet af disse grupper, og da de ikke er en pressionsgruppe, da de ikke er dem, der råber højt, da det er dem, der har problemerne, men ikke er den stærke organiserede magt, er det let at sige: Nå, dem har vi ikke så mange af, derfor gør vi ikke rigtig noget ved det.

Det er jo det, vi ser det ene sted efter det andet. Jeg har erfaringer fra Københavns Amt, hvor man i sin tid oplevede – det var vedrørende gadebørn – at kommunerne meddelte Københavns Amt, at de tilbud, amtet havde, ville man ikke følge, fordi man kunne gøre det bedre selv. Resultatet var, at der var så få gadebørn i de enkelte kommuner i Københavns Amts kommuner, at ingen af kommunerne selv påtog sig den opgave, fordi der alligevel ikke var så mange.

Fru Tove Fergo ser bort fra, at hvis vi tager en gruppe som de sindslidende, er det en marginalgruppe, men et voldsomt stort problem. Den måde, vi behandler dem på, er en skamlet på det danske velfærdssamfund; men sådan tænker man altså ikke i kommunerne. I kommunerne springer man over, hvor gærdet er lavest, og dér nedprioriterer man de grupper, der er svagest, for det er ikke dem, der råber højest.

Så at påstå, at det skulle være kommunerne, der pludselig kunne løse alle disse problemer – jeg er lige ved at sige, at staten måske endda er den eneste, der i virkeligheden kunne gøre det, for staten ville se overordnet på det, i stedet for kommunerne, der ville sidde og tælle enkelte menneskehoveder – det er noget af en påstand, fru Tove Fergo kommer med, og den er i al fald helt i strid med alt, hvad jeg har oplevet i de sidste mange år, hvor jeg har beskæftiget mig med det problem og set, hvordan det fungerer rundt omkring i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er måske netop, fordi der hele tiden bliver talt om, at der ikke er prestige i denne gruppe mennesker, de svageste i vores samfund, at de ingen prestige har. Det er, fordi sådan nogen som hr. Duetoft går rundt og siger, at der ikke er prestige i disse mennesker, at ingen vil gøre noget for dem.

Jeg tror ikke på, at det er rigtigt. Jeg tror ikke på, at vores kolleger, politikerne i kommunerne

og amtsrådene, har så usselt et menneskesyn, at de ikke vil være med til at gøre noget for de allersvageste, som netop har brug for, at der bliver gjort noget for dem. Hvorfor i alverden skulle de ikke det? Og ellers må befolkningen jo reagere på det.

Det er utroligt at høre. Man hører igen og igen, og det har jeg hørt utallige gange efterhånden, at denne gruppe er der ikke prestige i, så dem er der ikke nogen, der vil gøre noget for. Selvfølgelig er der da det. Der er da netop nogen, der vil gøre noget for disse mennesker, fordi de er de allersvageste. Det er helt klart, at kommunerne også kan se en økonomisk interesse i at gøre noget for de mennesker, for hvis de får det rigtige tilbud, vil de jo veje meget mindre på kommunens budgetter i årene fremover.

Så det er ikke rigtigt. Det er en myte, man danner ved at blive ved med at gå og sige den til sig selv og hinanden, og så tror man, det er sandheden. Det er ikke sandheden.

Bruno Jerup (EL):

Fru Tove Fergo kommer nu ikke uden om, at der er lidt galt med hendes procentregning. De to tredjedele, som hun fik placeret på forsorgshjemmene med en psykiatrisk diagnose, blev lige pludselig til nogle, der havde været indlagt et andet sted, hvoraf der så var 8 pct., eller var det 12 pct., der muligvis var kommet på forsorgshjemmene. Hvad er det for nogle procenter? Snakker vi om 8 pct., 12 pct. eller 75 pct., som er indlagt på forsorgshjemmene med en psykiatrisk diagnose? Jeg synes, fru Tove Fergo er lidt svævende med hensyn til, hvad det er for nogle procenter, der faktisk gælder, og det er jo vigtigt med hensyn til det, vi her snakker om.

Jeg synes også, det er utroligt, at denne debat om finansieringen skal køres over på det spor, der handler om, hvorvidt kommunerne nu med et eller andet økonomisk pres kan trues eller skubbes til at gøre noget andet, end de har lyst til.

Jeg synes, det er vigtigt at sikre, at det sociale problem, som forsorgshjemmene jo er udtryk for, er et kollektivt, et fælles statsligt problem. Derfor er det også helt fint, at så stor en del som muligt bliver finansieret fra statens side, så man kan sige, at det ikke er noget, en kommune kan eksportere til en anden kommune eller et amt kan eksportere til et andet amt, fordi det ikke er noget, der rager os.

Det er et fælles statsligt problem, det er et fælles socialt problem, og på det punkt er loven